

— Заклевамъ са, заклевамъ са! повтаряше царьтъ еъ неизразимо очарованіе.

— Заклевашъ ли са еще че ще ма слушашъ и ще сторишъ каквото ти поискамъ?

Заклевамъ са, отговори царьтъ растреперанъ отъ нетърпѣніе.

— Заклевашъ ли са на Богородица на Пиларъ, и на Богородица на Атоха? приложи като са засмъ царицата.

— Не, не; заклевамъ са въ името ти и въ любовьта си!

— Слава тебе Боже! Стани прочее, царю!

— Сега какво ще ми заповѣдашъ?

— Да чуешъ мемоара който ще ти прочетж.

— Мемоаръ! извика съ ужасъ царьтъ; не е възможно!

— Да, мемоаръ. Ето го.

— Тежко ми, той има четири страници! и дребно писанъ.

— Що та е грижа; ще го четж азъ.

— Че той нема свършване, госпоже, . . . прочетешъ го покъсно . . .

— Не, царю! ей-сега.

— Но ще са продължи много!

— Азъ ще четж колкото е възможно бърже.

— Много съмъ смутенъ . . . вѣнъ отъ себеси . . . не ще могж да внимавамъ.

— Тогасъ наченвамъ пакъ отъ начало.

— А! извика съ негодованіе царьтъ; ти са закле да ме отчаешъ?

— Не, царю; но да та направѣхъ благополученъ.

— Възможно ли е!

— Като та принуждавамъ да направишъ едно добро дѣло, за което ще ма благодаришъ, за което ще та благодарѣтъ подданицитъ ти и ще та награди небето.»

Царьтъ не мисляше въ тѣзи минута за небето. но като не намѣрваше съ какво друго да са извини, и принуденъ да са покори, рѣши са да стори доброто дѣло съ което му са заканяше царицата.